

פתח רבי יהונתן ואמיר, (שם) כי הוא חייך והואך ימיך. מי שזוכה בתורה ולא נפרד ממנה, זוכה לשני חיים - אחד בעולם הזה, ואחד בעולם הבא, שכתוב חייך, שנים. וכל מי שנפרד ממנה, כמו שנפרד מן החיים, ומיל שנפרד מרבי שמעון, אבל נפרד מהכל. ומה בפסקוק הזה שהוא פותח פתח לא יכולנו להפנס אליו - דברי תורה הנוסרים על אחת כמה וכמה. אווי לדור שרבי שמעון בן יוחאי יסתלק ממנה. שיבשאנו עומדים לפני רבי שמעון, מעינותו הלבفتحים לכל עבר והפל מתגלחה. וכשנפרדים ממנה, לא יודעים דבר, וכל המעניין נסתומים.

אמר רבי חזקיה, הינו שבחותם (במדבר יא) ויאכל מן הרות אשר עלייו ויתן על שביעים איש חזקנים. פמנורה הוא שמאים ממנה כמה מנזרות, והיא מציה בקיומה. אך רבי שמעון בר יוחאי בעל הפנורות הוא מאיר לפל, והאר לא זו ממן וגמא בקיומו. הכלו עד שהגיעו אליו.

בשងיע אלין, מצאותו שהיה יושב ועובד בתורה, והיה אומר (תהלים קט) תפלה לעני כי יעטף ולפני כי ישפך שיחו. כל תפלה ישאל היא תפלה, ותפלת העני עליזה מבלם. מה התעם? משום שהוא עולה עד כסא הקבוד של המלך ומתחתר בראשו. והקדוש ברוך הוא משפטה (הועתק) באוთה תפלה וראי, תפלה העני בקראת תפלה.

כי יעטף. עטוף זה אינו עטוף של כסוי, שהריר אין לו. אלא בתובongan כי יעטף, וכתווב שם (איכה ב) רעטופים ברעב. ולפני כי ישפך שיחו, שקוبل לפני רפונו. וזה נום לפני קדוש ברוך הוא,

פתח ר' יהונתן ואמר, (דברים ל) כי הוא חייך ואך ימיך. מאן הדמי באורייתא, ולא אתפרש מינה, זכי לתרין חיין, מד בעלמא דין, וחד בעלמא דעת. דכתיב חייך, תרי. וכל מאן דיתפרש מינה, במאן דמתפרש מן חייך, ומאן דמתפרש מר' שמעון, כאילו מתפרש מכלא.

ומה בהאי קרא דאייה פתח פתח, לא יכלגנא למיעאל בה. פתגמי אורייתא DSTIMIN, על אחת כמה וכמה. ווי לדרא, דר' שמעון בן יוחאי יסתלק מניה. דבר אנן קיימין קמי דר' שמעון, מבועין דלא פתיחין לכל עיבר, וכלא מתגליא. ובכד אתפרשנה מניה. לא ידענא מיד, וכל מביעין סתימין.

אמר ר' חזקיה, הינו דכתיב, (במדבר יא) ויאכל מן הרות אשר עליו ויתן על שביעים איש חזקנים, כבוצינא דא, דנברין מניה כמה בוצינין, והיא בקיומה שכיהם. בך ר' שמעון בן יוחאי, מאיר דבוצינין, הוא נהיר לכלא, ונהורא לא אידי מניה, ואשתכח בקיומה. אצלו עד דמטו לגביה.

בד מטי גביה, אשכחיה, דקהה יתיב ולעדי באורייתא, וההה אמר, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף ולפני כי ישפוך שיחו. כל צלotta דישראל צלotta, וצלotta דענין עלאה מבלחו. מי טעמא. משום דהאי סלקא עד בריסי יקרה דמלכא, ואטעטר ברישיה. וקידשא בריך הוא משפטה (ג"א מרטעט) בההייא צלotta ודי. תפלה דענין, תפלה אקרי. בז יעטף. עטוף דא, לאו עטוף דבשו הוא, דהא לית ליה. אלא, כתיב הכא כי יעטף. וכ כתיב הפתם, (איכה ב) העטופים ברעב. ולפני כי ישפך שיחו, דיקבל קמי מאירה, ודא ניחא

משום שהעוולם מתקים בו כשלא
נמצאים שאר מקימי העולם
בעולם. אויל למי שהוא עני
יקבל עליון לרבותו, משום שהוא עני
קרוב למלאך יותר מפלם, שבתו
(שותה בב) והיה כי יצעק אליו
ושמעתי כי חנון אני.

ולשאר בני העולם - לפעמים
ששותם ולפעמים שלא שותם.
מה הטעם? משום שדירות המלך
הוא בכלים השבורים הלו, שפטות
שפטות (ישעה נ) ואת דכא ושפלו
ריהם. וכחותם (תחלים לו) קרוב הם
לנשבר לי. (שם נ) לב נשבר
ונדרה אליהם לא תבזה.

ובאן שניינו, מי שנזרף בעני -
נווץ בשכינה, שפטות ואת דכא
ושפל רוח, ובתוכם (משל נ) כי ה'
יריב ריבם וגוז'. משום
שהאפוטרופוס שלהם חזק
ושולט על הכל, שלא צריך עדים
ולא צrisk דין אחר, ולא נוטל
משפון כשר הדינים. ואיזה
משכון נוטל? נשומות בני אדם,
שפטות וקבע את קבועיהם נפש.
עוד אמר, תפלה לעני - כל מקום
שנקרא תפלה, דבר עליון הוא,
שהוא עולה למקום (שההרוש ברוך
הוא) עליון. תפלה בראש הן
התפלין של המלך שמניח אותם.
רבי שמעון סובב ראשו, וראה
את רבי יהודה ואת רבי חזקיה
שהגיעו אליו. אחר שפיטים,
הסתפל בהם. אמר להם, אזכור
היה לכם ואבד מכם. אמרו לו,
ודאי שפתח עליון פתח מורניה,
ולא יכולנו להכנס בו.

אמר, מה הוא? אמרו לו, (בראשית
טו) והוא יהיה פרא אדם. וסוף
הפסק אין רוצחים לדעת, שפטות
ועל פניו כל אחיו ישכן. מה זה
על פניו כל אחיו? שהרי ברור של

ליה קמי קדשא בריך הוא, משום דעתמא
מתקיימא ביה, כד לא אשתקחו שאר קיימי
עלמא בעלים. ווי למן דהו מספנא יקבל
עלוה למאירה, משום דמספנא קריב למלאך
יתיר מכך, הכתיב, (שותה נב) והיה כי יצעק
אליו ושמעתוי כי חנון אני.

ולשאר בני עולם, זמני דשמע, זמני דלא
שמע. מי טעם. משום דדיוריה
דמלכא בהני מאני תבירי, הכתיב, (ישעה נ)
ואת דכא ושפלו רוח. וכתיב (תחלים לו) קרוב יי'
לנשבר לי. (תחלים נא) לב נשבר ונדרה אלהים
לא תבזה.

ובאן פגינן, מאן דנזיף בمسפנא, נזיף
בשביגתא, הכתיב ואת דבא ושפלו
רוח. וכתיב (משל נ) כי יי' יריב ריבם וגוז'. בגין
דאפטורופא דלהוון תקיפה, ושליטה על כלא,
دلא אצטראיך סחדה, ולא אצטראיך לדינא
אחרא, ולא נטיל משפונא, בשאר דינא. ומה
משפונא נטיל, נשמתין דבר נש, הכתיב וקבע
את קובעיהם נפש.

הו אמר תפלה לעני, כל אחר דאקרי תפלה,
מליה עלאה היא, דהיא סלקא לאחר (רכושא
בריך הוא אחד) עלאה. תפלה דרישא, אינון תפלי
דמלכא, דאנח להו.

רבי שמעון אסחר רישיה, וחייב לרי יהוניה
ולר' חזקיה, דמטו גביה. בתר דסיטים
אסתרפל בהו. אמר להו, סימה הוה לכוי
ואטאביד מניכו. אמרו ליה, ודאי דפתחה
עלאה פתח מר, ולא יכילנא למיעאל בה.

אמר, מי היא. אמרו ליה, (בראשית ט) והוא
יהיה פרא אדם, וסיפיה דקרה בעינא
למנדע, הכתיב ועל פניו כל אחיו ישפונא,
מהו על פניו כל אחיו. דהא בריך דכוליה קרא ידענא, והאי לא